

Hồi 10

Thưởng Công Cho Chàng

Nàng có vẻ chỉ chờ Kim Ngang Tiều chạy đến gần là đánh cho chàng một chưởng.

Dĩ nhiên, Kim Ngang Tiều không thể trông thấy tình hình trước mặt chàng lúc đó. Chàng vẫn cho là Thôi Ngọc Hoàn phải tâm, nhất ý yêu chàng.

Lời nói giận dỗi của nàng vừa rồi càng chứng tỏ là nàng yêu chàng. Vì yêu nên mới mong chờ đến độ nóng lòng sốt ruột như thế.

Vì vậy Kim Ngang Tiều chẳng chút gì sợ hãi, cứ việc chạy thẳng đến trước mặt Thôi Ngọc Hoàn.

Chàng vừa đến gần, Thôi Ngọc Hoàn từ từ giơ tay lên và sắp sửa bổ xuống một chưởng có thể làm tan sọ Kim Ngang Tiều ngay tức khắc.

Nhưng đột nhiên, Thôi Ngọc Hoàn thu chưởng lại, nàng nói giọng dịu đi:

- Chàng có tìm thấy tám bàn tay đá không?

Kim Ngang Tiều hân hoan đáp vội:

- Có, có thấy rồi. Tôi nhớ kỹ hết cả rồi!

Thôi Ngọc Hoàn lập tức cười lên khanh khách, lớn tiếng:

- Tốt! Vậy nói mau!

Kim Ngang Tiều liền đem hình thể tám bàn tay đá thuật lại một lượt thật tinh tường cho Thôi Ngọc Hoàn nghe.

Thôi Ngọc Hoàn nghe xong, liền hỏi:

- Chỉ có thể thôi à?

Thôi Ngọc Hoàn là người tuyệt đỉnh thông minh. Nàng nghe Kim Ngang Tiều nói một lượt, đã ý niệm ngay các bàn tay đá đó như thế nào.

Tuy nhiên cũng như Kim Ngang Tiều, nàng nhận thấy là các bàn tay đá không biểu lộ một thể võ công nào cả. Hình như các bàn tay đá đó còn thiếu những đoạn cần thiết mới có thể trở thành những thể võ được.

Kim Ngang Tiều thấy Ngọc Hoàn hỏi như vậy, chàng đã hiểu ý nghĩ của nàng, vội đáp:

- Tám bàn tay đá trong động chỉ có vậy thôi. Nhưng...

Kim Ngang Tiều định nói tiếp rằng chàng đã tìm thấy manh mối là các bàn tay đá trên đỉnh núi ở Thiên Trúc Cốc mới có thể thành thể võ được.

Bản tâm thật thà, Kim Ngang Tiều định nói ngay ra những điều mà chàng đã phải mất bao thời gian khó nhọc suy tưởng mới tìm ra được.

Song do Kim Ngang Tiều chưa kịp nói dứt lời, thì Thôi Ngọc Hoàn đã cười lên the thé, tiếng cười quái dị vô cùng, và nàng ngắt lời chàng:

- Chỉ có vậy thôi thì khỏi phải nói thêm nữa... Này, chàng đã có công làm được điều đó, vậy lại đây... lại đây, thiếp có cái này... thưởng công cho chàng. Ha... ha... Lại đây!

Kim Ngang Tiều nghe nói mừng rỡ hơn hở, mặt chàng tươi như hoa, và cũng hơi đỏ mặt nữa... bởi vì chàng tưởng rằng rất có thể Thôi Ngọc Hoàn sẽ thưởng công cho chàng một... cái hôn!

Không ngờ, Kim Ngang Tiều vừa tiến được một bước, thì Thôi Ngọc Hoàn lại cười rộ, rồi một luồng kinh lực vô cùng mãnh liệt ào tới người chàng.

Thì ra Kim Ngang Tiều vừa tiến được một bước, thì Thôi Ngọc Hoàn giơ tay đánh một chưởng vào ngực chàng.

Kim Ngang Tiều chợt thấy gió, kinh hoảng vạn phần, những lời nói của Thôi Ngọc Linh như một tia chớp thoáng qua óc chàng.

Hoảng hốt, chàng rú lên một tiếng. Vội nói:

- Ngọc Hoàn! Nàng...

Vừa nói thân hình chàng vì bản năng tự vệ vội né tránh đồng thời hai tay chàng vung ra như chống đỡ luồng chưởng phong đang đánh tới.

Kim Ngang Tiều trong lúc cuống cuống vung tay ra đỡ, không ngờ chàng đã xử xuất đúng theo chiều số chưởng pháp thành kỳ mà chàng vừa tập luyện có tới mấy trăm lần.

Nên nhớ lúc này Kim Ngang Tiều là người mù và võ công của chàng tuy tăng tiến gấp bội nhờ hai thức Cự Linh Thần Chưởng mới học được, nhưng vẫn còn kém xa Thôi Ngọc Hoàn.

Đáng lẽ ra, một khi Thôi Ngọc Hoàn đánh một chưởng vào người chàng như vậy, Kim Ngang Tiều không thể nào tránh thoát được. Nhưng trong lúc cuống cuồng Kim Ngang Tiều múa chưởng gạt đỡ, lại xử xuất thành một chiêu Cự Linh Thần Chưởng. Môn Cự Linh Thần Chưởng đó có tất cả bảy mươi hai thức, nhưng chỉ cần học được tám thức là đã thành thiên hạ vô địch rồi.

Võ học thiên hạ rộng như biển, thế mà chỉ cần tám thức Cự Linh Thần Chưởng cũng đủ để thắng hết thầy các cao thủ võ lâm.

Xem như vậy cũng đủ hiểu môn Cự Linh Thần Chưởng siêu đẳng tuyệt diệu đến như thế nào.

Trong bốn ngày bốn đêm vừa qua, Kim Ngang Tiều quên ăn quên ngủ, chuyên tâm tập luyện hai thức Cự Linh Thần Chưởng đầu tiên, càng tìm thấy những chỗ tinh vi ảo diệu của môn võ công ấy.

Thành ra, tuy trong lúc cấp bách, chàng xử xuất rất đúng chiêu số, kinh lực phát ra dũng mãnh vô cùng. Thôi Ngọc Hoàn không ngờ cách biệt Kim Ngang Tiều có bốn ngày, đột nhiên võ công Kim Ngang Tiều lại tăng tiến ghê gớm như thế. Nàng cũng không thể nào dự đoán rằng Kim Ngang Tiều đã học được hai thức Cự Linh Thần Chưởng.

Thế chưởng của Thôi Ngọc Hoàn đánh xuống rất ác liệt có thể làm Kim Ngang Tiều nát sọ mà chết ngay lập tức nên chàng không gạt đỡ được. Nhưng hai cánh tay Kim Ngang Tiều đã tung lên, biến ảo kỳ diệu. Chẳng những Kim Ngang Tiều gạt đỡ được chưởng thế của Thôi Ngọc Hoàn mà chàng còn làm cho Thôi Ngọc Hoàn kinh hoảng thất thần.

Vì hai tay của Kim Ngang Tiều lúc này vùn vụt như gió cuốn mây vùn, bao quanh lấy người Thôi Ngọc Hoàn, như thể có muôn ngàn chưởng hình tới tấp tấn công nàng.

Thôi Ngọc Hoàn vừa bị bất ngờ, lại vừa bị thế chưởng quá lợi hại, không phân biệt được chỗ nào thật, nên chỉ trông chớp mắt, hai đầu vai nàng đã bị trúng luôn hai chưởng.

Lại bảo, Kim Ngang Tiều không có ý định đánh Thôi Ngọc Hoàn, mà chỉ cốt sao gạt đỡ được thế công của nàng để rồi hỏi cho rõ lý do tại sao nàng đột nhiên tấn công mình? Nhưng lúc đó Kim Ngang Tiều cuống cuồng sợ hãi đánh ra một chiêu Cự Linh Thần Chưởng quá mau lẹ, không thể nửa chừng thu chưởng lại được. "Ô Bốp" bốp". Kim Ngang Tiều đánh trúng hai vai Thôi Ngọc Hoàn. Nên nhớ trong bốn đêm vừa qua, nhờ tập luyện Cự Linh Thần Chưởng, kinh mạch thông chuyển hợp với nội công tâm pháp thượng thừa, nên nội lực của Kim Ngang Tiều tăng tiến rất mạnh.

Thôi Ngọc Hoàn bị trúng hai chưởng đó không gượng được, phải lùi lại một bước. Nàng không ngờ chưởng pháp của Kim Ngang Tiều có kinh lực đến thế. Về phần Kim Ngang Tiều, sau khi đánh trúng Thôi Ngọc Hoàn, chàng thấy đau nhói vô cùng. Mặc dầu, Thôi Ngọc Hoàn đánh chàng, chàng vẫn yêu nàng.

Vì mù mắt nên không biết Thôi Ngọc Hoàn đứng về hướng nào, Kim Ngang Tiều giương đôi mắt thông minh nhìn về phía trước, run giọng hỏi:

- Ngọc Hoàn! Tại sao... tại sao nàng đối với tôi như thế?

oOo

THIỆP CHỈ RỖN CHÀNG

Lúc này, Kim Ngang Tiều không nhìn thấy Thôi Ngọc Hoàn. Sự thật nàng vẫn đứng bên chàng độ ba, bốn xích, nét mặt nàng lúc đó thật ghê gớm, vừa giận dữ, phần nộ, lại vừa ngạc nhiên kinh dị và... căm hờn.

Nàng đứng im, trợn mắt nhìn Kim Ngang Tiều, hơi thở nàng dồn dập, nàng ngạc nhiên đến nỗi không thốt được ra lời.

Thật nàng không tin được sự thể vừa xảy ra là sự thật. Thôi Ngọc Hoàn tự nhiên biết võ công của nàng rất cao, có thể nói trong thiên hạ ít người địch nổi nàng. Còn võ công của Kim Ngang Tiều như thế nào, nàng cũng đã thừa rõ.

Luận về võ công, chỉ có thể nói Thôi Ngọc Hoàn coi Kim Ngang Tiều như đứa con nít, vì nàng hơn chàng quá xa. Vậy mà vừa rồi, nàng đánh Kim Ngang Tiều một chưởng, chẳng những không đánh trúng chàng, mà còn bị chàng đánh lại trúng hai chưởng. Nếu Kim Ngang Tiều là tay nội công thực thâm hậu vào hạng thượng đẳng như nàng, thì có lẽ hai chưởng đó đã làm Thôi Ngọc Hoàn bị trọng thương rồi.

Sự tình quái dị đó, dù cho là người thông minh gian hiểm như Thôi Ngọc Hoàn cũng không thể hiểu ngay được nguyên nhân.

Thôi Ngọc Hoàn đứng im nhìn Kim Ngang Tiều một lát, chợt thấy Kim Ngang Tiều loạng choạng bước tới, đưa tay ra phía trước mặt, nét mặt chàng lộ vẻ hết sức đau khổ, miệng luôn luôn gọi tên Thôi Ngọc Hoàn.

Thôi Ngọc Hoàn suy nghĩ một lát, đột nhiên nàng cất tiếng cười rất nhu mì, nói với một giọng nhõng nhẽo rất tài tình.

- Kim lang! Tại sao... tại sao chàng đánh thiếp đau thế. Thiếp đùa giỡn chàng một chút, không ngờ chàng hung dữ như vậy. Từ nay thiếp chẳng dám đùa cợt nữa!

Kim Ngang Tiều đang đau khổ, chỉ sợ lời nói của Thôi Ngọc Linh trước đây đúng sự thật, nghĩa là Thôi Ngọc Hoàn là người hiểm ác, chỉ muốn hại chàng. Chàng mong đoán nhầm và Ngọc Linh nói dối chàng, vì chàng quá yêu Ngọc Hoàn không muốn rời nàng chớ đừng nói đến đoạn tuyệt với nàng.

Lúc này, chợt thấy Thôi Ngọc Hoàn nói như vậy, thật chàng mừng rỡ quá tưởng tượng.

Và chàng ân hận tự trách mình nữa, vì té ra Thôi Ngọc Hoàn định rờn mà chàng tưởng thật đến nỗi lỡ tay đánh nàng!

Kim Ngang Tiều vừa mừng, vừa lo, vội tiến lên một bước và hỏi.

- Ngọc Hoàn, tôi đánh... trúng nàng vào đâu? Có đau lắm không?

Thôi Ngọc Hoàn mắt quắc lên lộ ra những tia hung hăng, nhưng nàng cười rất dịu dàng và nói:

- Chàng đánh trúng... trúng ngực thiếp đó, Ngang Tiều làm sao chàng nỡ... ác với thiếp như vậy?

Vừa nói Thôi Ngọc Hoàn vừa chạy lại Kim Ngang Tiều. Nghe tiếng chân, Kim Ngang Tiều vội giang hai tay ra.

Thôi Ngọc Hoàn "hừ" lên một tiếng nhõng nhẽo, lặn luôn vào lòng chàng, để chàng ôm chặt lấy thân hình kiều diễm của nàng.

Kim Ngang Tiều thấy một mùi hương thơm ngào ngạt, mùi da thịt của người con gái đồng trinh xông lên mũi chàng, khiến chàng bấn loạn tâm thần, đứng ngây người ra, chẳng nói được một lời.

Lúc ấy, trong thâm tâm Kim Ngang Tiều thấy hối hận vô cùng. Chàng tự trách mắng chàng là kẻ hung dữ hồ đồ, tự nhiên tin lời Ngọc Linh để đến nỗi ra tay đánh người mà mình yêu quý.

Càng nghĩ, Kim Ngang Tiều càng thấy hổ thẹn, nên vội nói:

- Ngọc Hoàn, tôi thực hồ đồ quá. Tôi đối với nàng không phải... chẳng hay nàng có bị thương không?

Thôi Ngọc Hoàn khẽ cười:

- Không sao cả. Võ công của chàng như vậy làm sao có thể đả thương được thiếp. Có điều là...

Thôi Ngọc Hoàn nói đến đó thì ngừng lại, rồi bỗng dấm dứt khóc, có vẻ đau khổ lắm. Kim Ngang Tiều nghe nàng khóc cuống cả người lên vội nói:

- Ngọc Hoàn... Ngọc Hoàn! Nàng đừng khóc nữa, tôi đã biết lỗi của tôi rồi.

Thôi Ngọc Hoàn bấm bụng cười thầm, nhưng một mặt nàng buông tiếng thở dài náo nuột, nói:

- Kim lang, thiếp biết sau khi chàng bị mù cả hai mắt, không trông rõ mọi vật nên trong lòng chàng hay sinh ra nghi kỵ, ngờ vực, đó là việc dĩ nhiên. Vừa rồi chàng nghi thiếp hại chàng nên mới đánh lại thiếp như vậy có phải không?

Kim Ngang Tiều hổ thẹn vô cùng ấp úng đáp:

- Phải... phải... nhưng...

Thôi Ngọc Hoàn lại thở dài làm bộ rầu rĩ:

- Kim lang, võ công của thiếp rất cao, chàng đã từng trông thấy. Nếu thiếp có ý muốn hại chàng, nào có khó khăn gì. Chàng đánh lại thiếp đâu có nổi?

Kim Ngang Tiều nghĩ thầm:

- "ÔNàng nói thế quả thật hợp lý!"

Nếu vừa rồi chàng không học được hai thức Cự Linh Thần Chưởng, thì lúc này chàng làm quỷ chết oan vì bàn tay ngọc ngà của Thôi Ngọc Hoàn rồi.

Kim Ngang Tiều lòng ngay dạ thẳng, có biết đâu lòng dạ hiểm độc của cô gái. Chàng chỉ cảm thấy mình đã hành động không phải đối với nàng, nên chàng tự cho là có lỗi. Chàng ngập ngừng nói:

- Ngọc Hoàn, nàng... nàng hãy tha lỗi cho tôi.

Thôi Ngọc Hoàn thở dài:

- Dĩ nhiên là thiếp đã tha lỗi cho chàng rồi. Nếu vì một chuyện nhỏ mọn đó mà giận đối nhau, thì làm sao có thể cùng nhau... cho đến lúc bạc đầu?

oOo

LÒNG DẠ ĐÀN BÀ... ĐỘC

Kim Ngang Tiều nghe mấy lời đó, thấy mát như quạt vào ruột, chàng say sưa như thể vừa được uống một ly rượu ngọt.

Vì quá sung sướng, chàng không biết nói gì hơn, chỉ đứng cười.

Thôi Ngọc Hoàn nói:

- Kim lang, vừa rồi chàng dùng chưởng pháp...

Nàng nói nửa câu rồi cố ý nửa chừng bỏ lửng.

Kim Ngang Tiều lúc này đã hoàn toàn tin tưởng Thôi Ngọc Hoàn, không còn chút nghi tâm nào đối với nàng nữa. Trái lại, trong thâm tâm chàng lúc đó còn thấy thương hại Ngọc Hoàn vì bị nghi oan, và chàng oán hận Ngọc Linh vô kể. Bản tâm chàng cũng đâm ra ngờ, cho là có thật. Chàng nghĩ quả thật Thôi Ngọc Linh là người nguy hiểm và quyết định không còn nghi vì đến nàng nữa.

Bởi vậy, đối với Ngọc Hoàn, chàng chỉ mong sao có dịp chuộc lại lỗi. Vừa nghe Ngọc Hoàn nói nửa câu bỏ lửng, Kim Ngang Tiều đã hiểu ý nàng muốn nói gì, vội vã tình thực nói cho Ngọc Hoàn nghe những điều mà chàng học hỏi trong động Vĩnh Dạ.

Chàng còn đem hai thức Cự Linh Thần Chưởng vừa tìm hiểu được, nói hết cho Ngọc Hoàn nghe.

Thôi Ngọc Hoàn lắng tai nghe, đến lúc nghe thấy Kim Ngang Tiều nói trên đỉnh núi cạnh Thiên Trúc Cốc, còn có nhiều bàn tay đá khổng lồ, nàng rất đỗi ngạc nhiên. Nhất là các bàn tay đá đó phối hợp với những bàn tay đá trong động Vĩnh Dạ, tạo nhiều thức chưởng pháp kỳ diệu, điều đó làm nét mặt Thôi Ngọc Hoàn biến đổi hẳn, hai mắt nàng chợt lóe ra những tia nhìn đầy tham vọng.

Kim Ngang Tiều nói xong, Thôi Ngọc Hoàn liền gật đầu:

- Té ra như vậy đó. Chàng hãy biểu diễn hai thức Cự Linh Thần Chưởng cho thiếp xem nào.

Kim Ngang Tiều chẳng phải mời đến lần thứ hai, vội lùi lại mấy bước rồi xử xuất ngay một thức Cự Linh Thần Chưởng.

Thức đó chính là thức mà chàng vừa dùng để chống đỡ đòn tấn công của Thôi Ngọc Hoàn.

Cự Linh Thần Chưởng quả là kỳ diệu. Kim Ngang Tiều vừa xử xuất, bỗng thấy chưởng hình như bao trùm tứ phía, thân hình loạn chuyển, như gió cuốn mây bay, linh động tuyệt vời.

Trong khoảnh khắc, chưởng hình như đã thu lại, thân hình Kim Ngang Tiều cũng chậm lại, đồng thời hai chưởng như hai động vật từ từ ở trên hạ xuống, tức là chưởng thế đã hết, hai chưởng thu gọn bảo thủ môn hộ vững vàng, trong khi Kim Ngang Tiều đứng im trong một tư thế ngoạn mục và vững chắc.

Kiến thức võ công của Thôi Ngọc Hoàn có thể nói là đạt tới một trình độ siêu đẳng, không biết môn võ nào trong thiên hạ mà không biết.

Vậy mà đến khi Kim Ngang Tiều xử sang thức thứ hai, nàng vẫn chưa tìm ra được những điểm ảo diệu của môn chưởng pháp ấy.

Kim Ngang Tiều xử xong hai thức, thu thế lùi lại một bước và nói:

- Vậy là xong hai thức!

Thôi Ngọc Hoàn liền bảo:

- Chàng hãy thử lại một lần nữa cho thiếp xem.

Nàng nói dứt lời, liền chậm chậm đưa tay vào trong tay áo lấy ra một lưỡi chủy thủ, trong khi mắt nàng vẫn nhìn Kim Ngang Tiều đăm đăm, mắt nàng lóe lên những tia sáng kỳ lạ. Dĩ nhiên Kim Ngang Tiều mù mắt không thể trông thấy. Vả lại chàng còn mãi... biểu diễn.

Lưỡi chủy thủ trong tay Thôi Ngọc Hoàn chính là một lưỡi liễu điệp phi đao, hết sức nhọn bén. Lưỡi đao bóng loáng lúc này rung rinh lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, trong khi Thôi Ngọc Hoàn cầm lưỡi đao ở đầu mũi, nhắm về phía Kim Ngang Tiều, như sẵn sàng ném Kim Ngang Tiều hoàn toàn không hay biết gì hết. Chàng tiếp tục biểu diễn hai thức Cự Linh Thần Chưởng. Xử xong, chàng lại thu thủ và hỏi:

- Nàng muốn tôi diễn lại lần nữa không?

Thôi Ngọc Hoàn khẽ nghiêng răng đáp:

- Thôi, khỏi.

Hai tiếng đó chưa dứt khỏi thì cánh tay Thôi Ngọc Hoàn đã vung mạnh, ánh đao chớp loáng, một luồng ánh sáng xanh lè vút đi nhanh như điện xẹt, nhưng âm thanh vô thanh vô tức, nhằm thẳng họng Kim Ngang Tiều bay đến.

Nội lực của Thôi Ngọc Hoàn là một thứ sức mạnh âm nhu thuộc loại thượng thừa nội công, có tính chất kỳ diệu là uy lực phát ra cực kỳ mãnh liệt mà trái lại không gây thành một tiếng động nhỏ nào.

Thành ra lưới dao bay đi mau lẹ như vậy mà cũng không có tiếng không khí chuyển động. Kim Ngang Tiều mù cả hai mắt, quả thực lúc đó không ngờ rằng tính mạng chàng sắp quyết định trong chớp mắt, chàng còn mãi ngây người hướng mặt về phía Thôi Ngọc Hoàn chờ đợi câu trả lời.

Nói thì lâu nhưng sự việc xảy ra trong một thời gian cực kỳ ngắn ngủi.

Như một luồng điện chớp, lưới liễu điệp phi đao bay đến chỉ còn cách yết hầu Kim Ngang Tiều độ hai ba xích, thì đột nhiên ở ngay gần đầu đấy có tiếng tung kinh nổi lên.

Đồng thời với tiếng tung kinh đó là hai tiếng “keng, keng”!

Lửa tóe lên!

Thì ra hai trái mầu ni châu (hột của tràng hạt) từ đâu phóng tới, trúng ngay vào lưới liễu điệp phi đao khi chỉ còn cách cổ họng của Kim Ngang Tiều có gang tấc.

Lưới phi đao tuy chạm phải kinh lực ghê hồn, và bị đánh lạc hướng bay, nhưng còn đủ lực bay vút qua gần bả vai Kim Ngang Tiều, cách người chàng vài gang tấc, rồi văng ra xa mới rớt xuống.

oOo

CỨU TINH ĐÃ ĐẾN

Việc xảy ra quá mau lẹ và cũng vì Kim Ngang Tiều mù hai mắt nên chàng chẳng hiểu việc gì dữ dội ở trước mặt mình.

Chàng thấy có mấy tiếng niệm phật, thanh âm nghe quen thuộc, như thể đó là tiếng của Bách Trượng Thiền Sư, trụ trì Thiền Phật Tự.

Về phần Thôi Ngọc Hoàn vừa ném xong lưới đao, liền nghe tiếng niệm phật và thấy lưới phi đao của mình bị đánh văng đi không trúng đích, hai mắt nàng bỗng quắc lên một tia lửa căm hờn.

Nàng nhún mình phi thân nhảy vút ngay đi.

Song do, nàng chạy chưa được mười bước thì từ phía có tiếng niệm Phật bỗng có một vị cao tăng mặt sáng như ngọc, thân hình cao lớn, vun vút đi lại như hành vân lưu thủy, chặn ngay lối đi của Thôi Ngọc Hoàn.

Đồng thời vị cao tăng nhân đó cất tiếng sang sảng như tiếng chuông nói:

- Nữ thí chủ chớ có vội vã như vậy!

Vị tăng nhân đó chẳng phải ai xa lạ, chính là vị cao tăng đệ nhất danh thủ võ lâm. Chưởng môn phái Nga Mi, tức là Bách Trượng Thiền Sư của chùa Thiền Phật vậy.

Thôi Ngọc Hoàn thấy việc giết Kim Ngang Tiêu đã hỏng, định bỏ đi ngay, nhưng lúc này thấy Bách Trượng Thiền Sư bảo vậy, nàng lại nổi cơn hung, dừng bước nghiến răng nói:

- Lão hòa thượng, ngươi tưởng ta sợ nhà ngươi hay sao?

Bách Trượng Thiền Sư cười nhạt:

- Nữ thí chủ, lúc vừa rồi cùng bản tăng giao đấu, nữ thí chủ đã xuất một vài thế võ công nguyên là những thế bí truyền của Cửu Quỷ Ác Bà tại Miếu Cương, năm xưa không hề truyền thụ cho ai. Bản tăng muốn hỏi nữ thí chủ có quan hệ uyên nguyên thế nào với Cửu Quỷ Ác Bà?

Thôi Ngọc Hoàn cất tiếng lạnh như tiền đáp:

- Không biết. Cửu Quỷ Ác Bà là ai, ta chưa từng nghe thấy tên đó bao giờ?

Bách Trượng Thiền Sư liền rảo bước lại trước mặt. Thôi Ngọc Hoàn, dánh đi của vị lão tăng mau lẹ như thế một con rồng vượt mây. Bách Trượng Thiền Sư hỏi rằng:

- Thế còn người tên là Phi Long Thư Sinh, nữ thí chủ nhất định nghe thấy nói đến người đó rồi. Nữ thí chủ là người thế nào của Phi Long Thư Sinh, hãy nói thật cho bản tăng rõ.

Thôi Ngọc Hoàn "hừ" một tiếng đáp:

- Ta không biết Phi Long Thư Sinh là cái gì hết. Ta không có liên hệ gì đến hắn.

Bách Trượng Thiền Sư vẫn không thôi:

- Còn nữ thí chủ, nhất định nữ thí chủ họ Thôi, có phải không?

Mấy câu hỏi trước của Bách Trượng Thiền Sư chỉ làm cho Thôi Ngọc Hoàn hơi lạ lùng, không hiểu lão tăng hỏi như vậy có dụng ý gì?

Nhưng đến khi Bách Trọng Thiền Sư đột nhiên nói đúng họ của nàng, Thôi Ngọc Hoàn không khỏi giật mình kinh lạ, không hiểu tại sao vị sư này lại rõ họ của nàng.

Nhưng tính tình cương nghị, Thôi Ngọc Hoàn thét ngay lên:

- Dù ta có phải là họ Thôi, có quan hệ gì đến lão hòa thượng!

Nàng một mặt đáp lời, một mặt vận chuyển chân khí.

Nàng nói vừa dứt lời, lập tức nhún mình nhảy vọt lại, song chưởng giơ lên, nhắm Bách Trọng Thiền Sư đánh xuống một chiêu nhanh như gió, mạnh như hổ.

Một luồng kinh lực âm nhu vô thanh vô sắc, đột nhiên ập xuống người Bách Trọng Thiền Sư, như thể cả một trái núi vô hình bỗng đè xuống. Võ công của Thôi Ngọc Hoàn quả thực đã đạt tới hàng siêu đẳng trong số đệ nhất lưu cao thủ của võ lâm.

Sắc mặt Bách Trọng Thiền Sư trầm xuống, quát lên một tiếng đồng thời thân hình Thiền Sư thấp hẳn xuống, hai ống tay áo rộng phát mạnh, hai chưởng của Thiền Sư bỗng tung lên đón đỡ chưởng lực của Ngọc Hoàn. Khác hẳn với chưởng lực của Ngọc Hoàn, hai chưởng của Bách Trọng Thiền Sư thuộc loại chí dương chí cương. Hai chưởng vừa tung lên, kinh phong đã nổi lên ào ào như thể trời đất bỗng nổi cơn phong ba bão táp, oanh lôi chấn động, thanh thế mạnh vô biên.

Chưởng phong của Bách Trọng Thiền Sư phát ra làm đầu tóc của Thôi Ngọc Hoàn tung bay rũ rượi, áo quần nàng bị gió đánh vào phần phật.

Lúc bấy giờ, trên mặt Thôi Ngọc Hoàn mới lộ hẳn thần sắc kinh hoảng. Nàng lập tức thu chưởng về, thân hình nàng vừa trầm xuống, hai chân nàng đã nhún mạnh, nhảy vọt về phía sau, tránh luồng chưởng phong cực kỳ dữ dội của Bách Trọng Thiền Sư.

Thôi Ngọc Hoàn rú lên một tiếng ngân dài, thân hình nàng còn lơ lửng ở bán không, nàng đã nhào người như một con chim én, đến lúc nàng rớt xuống đất thì nàng đã cách xa Bách Trọng Thiền Sư đến ba trượng.

Nhưng nàng không đứng im. Chân vừa chạm đất, Thôi Ngọc Hoàn lại bằng mình nhảy ra xa nữa, thân hình nàng phóng đi nhanh như gió, cứ thế nhảy đi xa mãi.

Bách Trọng Thiền Sư đuổi theo, nhưng chạy được vài trượng Ông ngừng, như thể tự hiểu rằng dù có đuổi theo cũng chẳng kịp. Bách Trọng Thiền Sư và Thôi Ngọc Hoàn lần này giao đấu có một chiêu, Thôi Ngọc Hoàn đã bỏ chạy ngay. Mọi việc đã xảy ra mau lẹ hết sức, chưa đầy một chớp mắt.

Về phần Kim Ngang Tiều, tuy chàng mù mắt, nhưng nghe lời đối đáp của hai người và tiếng rú của Thôi Ngọc Hoàn khi bỏ chạy, chàng hiểu ngay hai người vừa giao đấu với nhau.

Kim Ngang Tiều biết võ công của Thôi Ngọc Hoàn tuy cao thật, nhưng Bách Trượng Thiền Sư là đệ nhất cao nhân của Phật Môn, võ công của Phật gia đâu có phải tầm thường.

Bởi vậy Kim Ngang Tiều rất lo sợ cho Thôi Ngọc Hoàn. Chàng vội kêu lớn:

- Bách Trượng Thiền Sư! Ông làm gì thế?

oOo

NHẬP MA QUÁ SÂU

Thấy Kim Ngang Tiều hoảng hốt kêu lên như vậy, Bách Trượng Thiền Sư mỉm cười, quay lại nói:

- Ta cứu thí chủ chứ còn làm gì nữa?

Giọng nói của Thiền sư hết sức ôn hòa từ bi, tiếng nói sang sảng, khiến bất cứ ai nghe cũng phải đem lòng kính ngưỡng.

Kim Ngang Tiều ngây người ra ngó ngán hỏi:

- Thiền Sư đến cứu tôi? Tôi có làm sao mà thiền sư phải cứu?

Bách Trượng Thiền Sư vẫn chậm rãi nói, tiếng nói vẫn đều đều điềm tĩnh:

- Vừa rồi nếu bản tăng đến chậm một bước, thì thí chủ đã chết vì lưỡi liễu điệp phi đao của Thôi Ngọc Hoàn rồi.

Kim Ngang Tiều kinh ngạc:

- Liễu điệp phi đao? Liễu điệp phi đao?

Bách Trượng Thiền Sư đáp:

- Phi đao của vị Thôi cô nương vừa phóng ra để định giết thí chủ đó.

Kim Ngang Tiều nghe nói nổi giận, không sao dẫn được chàng quát lên:

- Thiền sư chỉ nói bậy!

Bách Trọng Thiền Sư liền niệm Phật hiệu, rồi vẫn từ tốn nói:

- Kim thí chủ, thí chủ bị nhập ma quá sâu rồi. Nếu thí chủ không may tỉnh ngộ, tìm đường thoát khỏi bến mê, bần tăng dám chắc thí chủ sẽ chết không có nơi chôn xác nữa. Bần tăng xin nói cho thí chủ rõ, vị nữ thí chủ vừa bỏ đi chính là hậu thân của Cửu Quỷ Ác Bà ở Miếu Cương khi xưa. Cửu Quỷ Ác Bà là kẻ đệ nhất âm tàn bạo ngược trong thiên hạ. Nếu thí chủ không sớm tỉnh ngộ thì thật thí chủ tự đâm đầu vào chết vậy.

Những lời nói của Bách Trọng Thiền Sư hoàn toàn hòa dịu bình tĩnh. Nhưng Kim Ngang Tiều tưởng như đó là những tiếng sét nổ bên tai chàng. Chàng đứng chết sững, không sao tìm được lời nào nói nữa, và cũng quên cả mọi vật xung quanh chàng.

Sau khi nói xong mấy lời đó, Bách Trọng Thiền Sư đã bỏ đi ngay, vậy mà Kim Ngang Tiều vẫn hoàn toàn không hay biết gì hết.

Mãi lát sau, chàng mới rú lên một tiếng, uất ức:

- Bậy! Nói bậy!

Nhưng Bách Trọng Thiền Sư lúc đó đã bỏ đi lâu rồi xung quanh Kim Ngang Tiều chỉ có núi non hiểm trở, còn có ai để nghe chàng nói nữa.

Kim Ngang Tiều như điên dại, luôn mồm nói:

- Bậy! Nói bậy!

Chàng nói như vậy như thể cố gắng tìm cách bào chữa cho Thôi Ngọc Hoàn.

Một lát sau, chàng mới nhận thấy mình hoàn toàn bơ vơ ở núi này. Hai mắt đã mù, Kim Ngang Tiều đâu còn có thấy gì. Chàng lắng tai nghe ngóng tứ phía, rồi đột nhiên cất tiếng gọi lớn:

- Ngọc Hoàn! Ngọc Hoàn! Nàng ở đâu?

Chàng gọi luôn cả chục tiếng mà không thấy ai đáp lại.

Kim Ngang Tiều lúc này vừa đau khổ vừa căm hận. Chàng căm hận Bách Trọng Thiền Sư đến cực điểm, vì chàng cho rằng sở dĩ Thôi Ngọc Hoàn phải bỏ chàng chạy đi vì nàng bị Bách Trọng Thiền Sư đánh đuổi.

Nghĩ đến đó, Kim Ngang Tiều khí tức tràn hông, chàng tưởng như muốn đến ngay Thiền Phật Tự phá phách một hồi cho hả giận.

Nhưng lúc này mắt chàng nào có thấy gì. Ngay đến đường lối phương hướng, chàng cũng không nhận định được rõ ràng và cũng không biết mình đang đứng ở nơi nào. Như vậy làm sao tìm đến Thiên Phật Tự được?

Kim Ngang Tiều càng nghĩ càng tức bực vì sự bất lực của mình. Chàng bỗng nhiên hét lên một tiếng, hoa chân múa tay đâm đá lung tung, muốn vò được bất cứ vật gì ở xung quanh để đập phá cho hả. Sự thật thì sự tuyệt vọng không được gặp Ngọc Hoàn làm cho chàng gần như mất trí.

Lát sau bình tĩnh lại, chàng mới ngẩng người ra suy nghĩ, tìm kế đi khỏi chỗ này. Giữa lúc ấy chàng chợt nhớ rằng trong lúc ở động Vĩnh Dạ, Thôi Ngọc Linh đến tìm chàng và đã trao cho chàng một cây tên tín hiệu.

Chàng còn nhớ rõ rằng lúc đưa cho chàng mũi tên đó, nàng bảo nàng đã dò la được khá nhiều tin tức về Câu Hồn Bang, nếu muốn nghe, chàng cứ việc phóng cây hiệu tiễn lên, nàng sẽ tìm lại chỗ chàng ngay.

Nguyên từ ít lâu nay, Kim Ngang Tiều đã quên hẳn ơn huệ của Thôi Ngọc Linh đã cứu chàng mấy lần. Hơn nữa chàng còn ghét bỏ nàng, cho nàng là cô gái xấu tánh, đã ghen ghét nói xấu chị là Thôi Ngọc Hoàn.

Nhưng trong lúc này Kim Ngang Tiều hoàn toàn cô độc, giữa miền núi non hiểm trở, hai mắt chàng lại mù, tình cảnh thật khốn đốn vô cùng. Chàng thấy không còn cách nào khác hơn là gọi Thôi Ngọc Linh đến, nhờ nàng dắt đi, may ra còn tìm lại được Ngọc Hoàn.

Tuy vậy Kim Ngang Tiều vẫn do dự, sự thật chàng không muốn nhờ cậy Ngọc Linh để đi tìm Ngọc Hoàn. Song nếu không làm thế, chàng sẽ chết đói ở nơi này, hay nếu lần đi, có thể rớt xuống khe núi chết tan thân.

Suy nghĩ do dự hồi lâu, Kim Ngang Tiều thấy không còn cách nào khác. Chàng cho tay vào ngực áo lấy ra mũi tên hiệu của Ngọc Linh. Chàng sờ tay lần mò, biết rằng đó là một cây hỏa tiễn, có ngòi để châm đốt.

Chàng lấy đá lửa ra đánh châm vào ngòi đó.

Thuốc dẫn lửa cháy "xoẹt xoẹt". Cả kinh, chàng vội vàng vút lên cao. Quả nhiên cây hỏa tiễn bắn vọt lên không với một tia lửa đỏ rực, và một vệt khói đen in rõ trên nền trời trong sáng.

Dĩ nhiên Kim Ngang Tiều không nhìn thấy sự đó, nhưng chàng không lạ gì những dụng cụ mà võ lâm thường dùng như loại hỏa tiễn gọi nhau. Chàng cũng biết nếu Thôi Ngọc Linh

đã giao cho chàng cây tên hiệu này thì tất nhiên nàng không rời bỏ đi xa mà chỉ quanh quẩn ở gần đây thôi. Nàng trông thấy tín hiệu chắc hẳn sẽ tìm đến ngay.

Kim Ngang Tiều yên lòng quờ quạng xung quanh, tìm chỗ ngồi nghỉ chân. Chàng tiến được hơn mười bước thì đụng phải một tảng đá lớn, liền ngồi lên đó.

Vừa ngồi xuống, tay chàng lần mò xem hình thể tảng đá, bỗng chạm phải một vật gì lạnh lạnh. Chàng liền cầm lên và nhận thấy ngay rằng đó là một lưỡi liễu điệp phi đao, lưỡi đao sắc bén vô cùng.

Cây phi đao này chính là con dao mà Thôi Ngọc Hoàn vừa rời nhằm cổ họng Kim Ngang Tiều phóng đến, nhưng chưa đến đích thì đã bị hột mầu ni châu của Bách Trọng Thiền Sư đập trúng bắn ra xa. Tình cờ. Lưỡi đao đó lại rớt vào tảng đá mà Kim Ngang Tiều lần đến ngồi.

Nhặt được lưỡi phi đao đó, Kim Ngang Tiều bất giác giật mình kinh sợ. Vì vừa rồi Bách Trọng Thiền Sư có nói cho chàng biết rằng Thôi Ngọc Hoàn dùng một cây liễu điệp phi đao ném vào chàng, định để giết chàng và nếu thiền sư chạm một bước, chàng đã chết vì phi đao rồi. Lúc đó Kim Ngang Tiều chẳng những không tin mà còn nổi giận cho rằng Thiền sư bịa đặt.

Lúc này tình cờ nhặt được phi đao, Kim Ngang Tiều thấy đau nhói trong tim: phải chăng những lời nói của Bách Trọng Thiền Sư là thật? Bằng chứng đã rõ, nhưng trong thâm tâm chàng vẫn có một mảnh lục tương phản, làm chàng phân vân. Có thể nào một người đã yêu chàng như Thôi Ngọc Hoàn lại muốn giết chàng?

Kim Ngang Tiều ngồi mân mó lưỡi phi đao, lòng nghi hoặc vô cùng. Đột nhiên sắc mặt Kim Ngang Tiều biến hẳn. Chàng đứng phắt ngay lên tựa hồ như là kim châm!

Toàn thân chàng rung lên chứng tỏ chàng đang bị xúc động mãnh liệt, tay chàng liên tiếp sờ soạng cán cây phi đao. Càng sờ tây trên cán đao, Kim Ngang Tiều càng run rẩy, sắc mặt chàng lúc này tái mét chẳng còn hột máu.

Nguyên do là chàng vừa thấy trên cán đao có một hình khắc, chạm nổi. Mắt chàng tuy mù, nhưng tay chàng sờ thấy hình khắc đó rất rõ ràng.

Đối với Kim Ngang Tiều thì trên đời này có một hình ảnh này chàng khó quên nhất, đó chính là hình khắc trên cán đao đó vậy. Bởi vì đó là hình chim phượng mà chàng và Kỳ Vân đã trông thấy lần đầu tiên trong miếu thờ của nhà họ Bốc.

Chàng đã thấy hình chim Phượng in lên trên mặt quan tài bằng đá trong Bốc thị từ đường, sau khi Cầu Hồn Bang chủ ném ám khí lạc vào quan tài đó. Chàng biết đó là hình khắc trên ám khí của Cầu Hồn Bang chủ, kẻ tử thù của chàng.

Bất ngờ nhận thấy trên cán lưỡi phi đao đó cũng có hình chim phượng, Kim Ngang Tiều choáng váng cả người, tinh thần kích động đến cực độ.

Lưỡi liễu điệp phi đao này nhất định phải có quan hệ rất lớn với Cầu Hồn Bang chủ. Không biết chừng là lưỡi đao của Cầu Hồn Bang chủ cũng nên.

Kim Ngang Tiều nhớ lại những lời của Bách Trọng Thiền Sư và chàng nghĩ thầm:

- Bách Trọng Thiền Sư nói đúng, quả có một lưỡi phi đao phóng vào ta thật. Nhưng Bách Trọng Thiền Sư đã ngờ oan cho Thôi Ngọc Hoàn. Nhất định không phải Ngọc Hoàn phóng mũi phi đao này.

Kim Ngang Tiều lại suy tính thầm:

- "Có lẽ lúc đó có Cầu Hồn Bang chủ hay một cao thủ của Cầu Hồn Bang nấp gần đây, phóng mũi phi đao này định giết ta. Bách Trọng Thiền Sư trong lúc vội vàng ngăn cản phi đao, không trông rõ thủ phạm, nên tưởng rằng Thôi Ngọc Hoàn ném. Thiền sư đã ngờ oan cho Ngọc Hoàn, nên đánh đuổi nàng. Tội nghiệp cho nàng biết bao!"

Lời suy luận của Kim Ngang Tiều quả là lối suy luận của một kẻ si tình, đã u mê quá sâu, thật là phi lý. Kim Ngang Tiều tin tưởng Thôi Ngọc Hoàn đến nỗi chàng không thể nào nghĩ đến mấy may chút xấu nào cho Ngọc Hoàn. Chàng tin nàng là cô gái tốt đẹp, thực tình yêu chàng.

Dẫu sao lúc này chàng không còn thì giờ nghĩ đến Thôi Ngọc Hoàn nữa. Sự xuất hiện của hình chim phượng, biểu tượng của Cầu Hồn Bang chủ đã làm chàng kinh hoảng, thấy lạnh toát xương sống.

Bách Trọng Thiền Sư đã bỏ đi rồi. Thôi Ngọc Hoàn cũng đã bị Bách Trọng Thiền Sư đánh đuổi chạy ra khỏi nơi này. Chàng chỉ còn một mình.

Kim Ngang Tiều toát mồ hôi nghĩ thầm:

- "Lúc này nếu Cầu Hồn Bang chủ hay cao thủ của Cầu Hồn Bang xuất hiện đến ám hại ta, ta biết làm thế nào? Hai mắt ta đã mù, một người không có võ công cũng có thể giết ta dễ dàng.

Không biết chừng kẻ ném phi đao chính là Hồ Ma Phạm Hống! Nếu hắn còn lẫn lẩn ở đây, nhất định hắn sẽ tuân lệnh Cầu Hồn Bang chủ sai khiến đàn hồ đến xé xác ta!"

oOo

THƯỜNG CÔNG CHO NÀNG

Kim Ngang Tiều càng nghĩ càng kinh hoảng. Chàng nắm chặt lấy cây phi đao trong tay, đầu nghiêng bên nọ, ghé bên kia, nghe ngóng động tĩnh, tưởng tượng như kẻ thù nấp ở gần đầu đây, sắp nhảy đến hạ thủ chàng.

Kim Ngang Tiều nghiêng rằng, vận dụng chân khí, người hạ thấp xuống lấy thế sẵn sàng chiến. Chàng đã quyết định nếu bất cứ một tiếng động lạ nào phát sinh ra ở bên chàng là chàng sẽ ra tay liền.

Trong khi kinh hoảng đề phòng địch như vậy, Kim Ngang Tiều đã quên phắt việc chàng vừa phóng lệnh tiễn làm hiệu gọi Thôi Ngọc Linh đến với chàng.

Kim Ngang Tiều chỉ còn lo có một việc duy nhất: Chống cự với kẻ địch sắp đến. Và chàng chờ đợi.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, chàng chợt nghe ở phía bên cạnh chàng, không xa lắm, bỗng có một tiếng "cách" tựa hồ như tiếng chân người đạp lên sỏi đá.

Trong chớp mắt lại có tiếng "cách" thứ hai, lần này gần hơn, chỉ cách chàng độ bốn hay năm xích là cùng. Kim Ngang Tiều biết ngay có người đang tiến lại chỗ chàng đứng.

Không còn chần chờ gì nữa, Kim Ngang Tiều hét lên một tiếng dữ dội, chàng xoay người về phía có tiếng động đó, hai tay, chàng vận động như vũ bão, xử xuất luôn hai thức Cự Linh Thần Chưởng liền tiếp tấn công kẻ mà chàng cho là địch nhân đang bước đến.

Hai thức Cự Linh Thần Chưởng đó Kim Ngang Tiều đã dùng cả toàn lực, chiêu số phát ra dữ dội như sét, mau lẹ hơn chớp nhoáng, khí thế lợi hại vô cùng.

Hai chiêu đồng thời phát ra, nhưng chưa tới đích thì Kim Ngang Tiều chợt nghe thấy một tiếng rú đầy vẻ kinh hoảng, tiếng rú rõ rệt của một người đàn bà.

Trong khoảnh khắc cực ngắn, Kim Ngang Tiều chợt nhận ra đó là tiếng rú của Thôi Ngọc Linh.

Đồng thời một ý nghĩ như một tia sáng lóe ra trong óc chàng. Chàng nhớ lại rằng chàng đã phóng cây hiệu tiễn để gọi Thôi Ngọc Linh đến với chàng.

Tuy biết là Ngọc Linh chó không phải kẻ thù Cầu Hồn Bang, Kim Ngang Tiều đã chót xuất chiêu mất rồi, không thu lại được nữa. Hai thức Cự Linh Thần Chưởng mới học được, tuy chàng đã tập luyện rất thuần thục, nhưng chàng vẫn chưa đạt tới trình độ thu xuất tự do.

Kim Ngang Tiều kinh hoảng biết là đánh lầm người. Nhưng chàng chưa kịp ngừng tay, thì “bộp, bộp” hai tiếng, hai chưởng của chàng đã đánh trúng người Thôi Ngọc Linh.

Song hai chưởng đó mới là thức thứ nhất. Thức thứ hai lại tiếp theo sau luôn, Kim Ngang Tiều vẫn không kìm hãm được tay mình.

Lại “bịch” một tiếng nữa, tay chàng lại đánh trúng Thôi Ngọc Linh chưởng thứ ba.

Hai chưởng đầu đánh trúng vai Ngọc Linh. Cứ xét theo trình độ võ công của Ngọc Linh, thì hai chưởng đó cũng không làm nàng bị thương được.

Nhưng đến chưởng thứ ba thì lại khác. Nguyên chưởng pháp Cự Linh Thần Chưởng mỗi thức lại tăng thêm uy lực thức thứ hai mạnh hơn thức thứ nhất. Hơn nữa sau khi bả vai Ngọc Linh trúng hai chưởng, thân hình nàng đã lão đảo, khi chưởng thứ ba tới trúng vào ngực nàng thì Ngọc Linh thấy tối sầm cả mặt mũi. Nàng “hư” lên một tiếng đau đớn, phải lùi lại một bước, rồi ngã ngồi trên mặt đất.

Thôi Ngọc Linh đến đây quả là vì tin hiệu của Kim Ngang Tiều. Sau khi thấy mũi tên hiệu của nàng giao cho Kim Ngang Tiều bay lên trời, nàng vội vã tìm lại ngay.

Lúc đó nàng tuy ở xa, nhưng khinh công của nàng đã đạt tới mức độ cao siêu tuyệt đỉnh nên chỉ trong phút chốc nàng đã tìm tới nơi. Cũng vì khinh công cao nên khi nàng tới gần Kim Ngang Tiều chàng mới nhận có người lại gần mình. Đáng lẽ ra Ngọc Linh phải lên tiếng trước thì nàng khỏi bị đánh oan, nhưng lúc đó nàng đang uất ức trong lòng, dù có tới trước mặt Kim Ngang Tiều chưa chắc nàng đã lên tiếng ngay. Sau hết quả thật nàng không ngờ Kim Ngang Tiều xuất thủ đánh nàng, và cũng không ngờ hai thức võ công của Kim Ngang Tiều linh diệu đến thế, nên nàng mới không kịp tránh.

Thôi Ngọc Linh ngã ngồi xuống. Nàng tuy liên tiếp bị trúng ba chưởng, những võ công nàng cao, nên chưa thể gọi là bị trọng thương được.

Song do vết thương trong lòng nàng thì trầm trọng hết sức. Nàng cho rằng Kim Ngang Tiều gọi nàng đến để làm nhục nàng. Bởi vậy nàng đau đớn đến nỗi không nói ra được một lời.

Nàng ngồi im hô hấp mấy lượt, vận chuyển chân khí, rồi bỗng thấy “ộc” một tiếng, nàng đã học ra một cục máu tươi.

Thôi Ngọc Linh cười một cách căm giận nói:

- Kim công tử, đa tạ công tử đã thưởng công cho tôi.

Kim Ngang Tiều biết là đã đánh lầm phải người, chàng cũng hối hận thật, nhưng không đau xót như lúc chàng đánh trúng Thôi Ngọc Hoàn hai chương trước đây. Chàng lại có ý hơi... oán trách Ngọc Linh đã làm chàng đánh lầm nên nói:

- Quanh đây có người Cầu Hồn Bang ẩn nấp, tại sao cô nương đến đây không lên tiếng cho tôi biết?

Vừa rồi Ngọc Linh căm hận đến cực điểm, nhưng đến lúc thấy Kim Ngang Tiều nói như vậy, nàng chợt hiểu. Không hiểu sao nàng thấy quên cả đau, nhảy vọt đứng lên. Nàng nghĩ thầm:

- "Té ra chàng đánh lầm chứ không phải cố ý. Chàng đang bị Cầu Hồn Bang hãm dọa, không thấy rõ mọi vật, nên có tiếng lạ ở gần là phải xuất thủ đánh ngay. Lỗi tại ta không lên tiếng cho chàng biết. Như vậy chàng đâu có đáng giận, mà chỉ đáng thương."

Chao ôi, Thôi Ngọc Linh cũng đã ăn phải ái tình rồi nên mới có lời suy luận như vậy. Đang giận nàng hóa vui, nàng vui vì được đánh lầm. Cũng như Kim Ngang Tiều, Ngọc Linh đã hóa thành con người si mê, mù quáng vì tình yêu.

Nàng hân hoan nhảy vọt đứng lên, đến bên Kim Ngang Tiều và dịu dàng hỏi chàng:

- Có Cầu Hồn Bang ở đây? Chúng nấp ở đâu?

Nàng đưa mắt nhìn quanh, sẵn sàng chiến đấu với bọn Cầu Hồn Bang để bảo vệ chàng:

Kim Ngang Tiều nói:

- Chúng nấp chỗ nào tôi không biết. Nhưng kẻ vừa phóng phi đao định giết tôi. Trên cán lưỡi đao có khắc hình chim phượng.

Thôi Ngọc Linh vừa nghe thấy mấy tiếng "hình chim phượng" mặt nàng đã biến sắc. Thái độ của nàng như lần trước đây khi Kim Ngang Tiều nhắc đến hình chim phượng trên ám khí của Cầu Hồn Bang chủ.

Nhưng lần này Kim Ngang Tiều đã mù, không nhìn thấy vẻ mặt biến đổi của Ngọc Linh, chàng chỉ lặng lẽ đưa cây đao vừa nhặt được cho Ngọc Linh xem.

Nhìn thấy cán đao và hình khắc trên đó, mặt Thôi Ngọc Linh càng tái xám, hai mắt tròn tròn như trong thấy vật gì kinh khủng lắm.

Nàng loạng choạng như muốn té nhào, rồi rung giọng hỏi:

- Công tử... công tử không bị đao ném trúng?

Kim Ngang Tiều lắc đầu:

- Không có trúng. May nhờ có Bách Trượng Thiền Sư đến kịp đã ngăn cản lưỡi phi đao của tôi.

Thôi Ngọc Linh giậm chân than lớn:

- Nguy rồi biết làm sao bây giờ? Hắn đã nổi cơn hung lên rồi, bụng chỉ muốn giết người. Biết làm sao bây giờ?

Giọng nói của Thôi Ngọc Linh đầy nước mắt, lộ vẻ lo lắng vô cùng chân thành và thương xót. Kim Ngang Tiều thấy nàng quan tâm đến mình như vậy, không khỏi có ý cảm kích. Chàng vội nói:

- Thôi cô nương, Cầu Hồn Bang chủ bao giờ chẳng muốn giết tôi, cô chẳng cần phải lo lắng hoảng hốt như vậy làm gì? Đã mấy lần hắn định hại mà đâu có được.

Thôi Ngọc Linh lại giậm chân:

- Công tử nói gì? Cầu Hồn Bang chủ à? Liễu Diệp phi đao này là trong bảy thứ ám khí thiện dụng của chị tôi! Chị tôi đã nổi hung muốn giết công tử, thì sợ công tử chẳng thể nào thoát khỏi được đâu. Tôi... tôi không có cách nào bảo vệ công tử được hết.

Nàng nói đến đó, đôi hàng lệ từ từ lăn trên đôi gò má trắng mịn.

Nhưng Kim Ngang Tiều lại muốn mắng ngay vào mặt Ngọc Linh. Kim Ngang Tiều lúc này như người ngộp lặn bể mê, chàng đã bị Ngọc Hoàn làm u tối tâm trí đến nỗi không ai có thể lay chuyển được lòng tin mà chàng đã đặt vào Ngọc Hoàn.

Những lời của Ngọc Linh khiến chàng chẳng vui chút nào. Chàng cho rằng Ngọc Linh ghen tức chị nàng cho nên vu khống.

Chàng đã định mở mồm trách móc Ngọc Linh, nhưng nghĩ lại chàng đang có việc cần nhờ đến nàng. Nếu chàng trách mắng nàng bây giờ, có khi Ngọc Linh xấu hổ quá hóa giận, sẽ bỏ đi, để mặc chàng ở giữa miền núi này. Chàng biết nhờ ai dẫn đường?

Vì thế thay vì trách móc, chàng cố nhẫn nhịn sự tức bực cất tiếng cười nhạt luôn mấy tiếng.

- o O o -